

Fredag 17 juni

Dagarna blir allt längre. Att bara gå omkring och inget göra tar på nerverna. Idag påstås det bli en ganska bra dag, men än så länge lyser solen med sin frånvaro.

Trots dom pessimistiska prognoserna från vår sida, så blev det som meteorologerna sagt. Solen bröt igenom, men vad hjälper väl det. S-O Holmgren kom förbi och skolade in mig på traktorn med klippaggregatet. Den är svårflugan, men man har då nåt att göra. Nu när det ändå inte går att flyga, så kan man väl ändå göra någon nytta. Gräset behöver regelbundet klippas på hela området. Skulle kunna tänka mig att det skulle börja växa betydligt bättre, bara det ville innfinna sig någon värme. Pawnefrågan är inte löst ännu, men vi hoppas på en lösning. Stig-Arvid och Janne L körde ner till Östersund i går och hämtade upp stabben från ÖFK:s Pawne. Grejerna finns på plats, men det verkar sitta långt inne för dom som skall göra jobbet.

Jan-Ole och jag blir så lämnade ensam kvar på Högheden. Vi tar varsitt fordon, som är utrustat för klippning av gräs, eftersom vi liks är less på varandra. Som i trans med handgasen inställd på samma värden kör jag på stråket. Fram och tillbaka, fram och tillbaka. Efter ett tag kommer man in i lunken och tankarna fösvinner bort. Plötsligt !!!! Telefonen ringer. Jag hoppar ur taktorn och kutar mot huvudbyggnaden.

-Hoppas inte vederbörande lägger på luren innan jag hunnit fram. Ibland när folk ringer till klubben, så verkar dom tro att det alltid sitter någon på vakt vid telefonen, men inte då. Den här gången hinner jag faktiskt fram.

- Älvsby flygklubb, det är Stefan !

- Ja,tjenare. Det är Janne ! Hur är läget ? Skulle du kunna tänka dig att åka ner till Sandviken och hämta upp en Pawne, som vi fått låna ?

Utan att tveka, så svarar jag :

- Ja, visst kan jag det !

- Jag vet inte riktigt än hur du skall komma ner, men ev. flyg till Stockholm och sedan tåg. Eller kanske en hyrbil vore bättre. Jag hör av mig ganska snart igen, så får vi bestämma nåt.

En dryg halvtimme senare står allt klart. Hasse Björkman skall flyga ner mig med deras Glas-Star ikväll och ev. flyger vi hem inatt. Gräsklippningen får avbrytas och ett febrilt ringade börjar. Kolla vädret, checka upp tankningsmöjligheter och lite färdplanering. Efter konsultation med Fredrik Schönfeldt, så står det klart att det nog inte blir någon hemfärd under natten.

Fredrik jobbar ju som meteorolog på Kallax och han och sin sida har konsulterat sina forna arbetskamrater på Midlanda.

- Ner kommer ni nog, men räkna inte med att flyga hem inatt.

Naturligtvis är det jag som befälhavare, som tar det avgörande beslutet att flyga eller inte, men jag hör på Fredriks röst att han är orolig för att vi skall göra något överilat. Nej, istället förbereder jag mig mentalt för att övernatta i Storvik. Hasse jobbar ända till sju, men plötsligt blir det ont om tid. Allt skall planeras och dessutom är det kusinträff på Högheden. Det är Åke Carlsson med släkt, som skall ha fest häruppe. Alla stugorna har han hyrt, så det är bara för mig att städa ur fort som tusan. Sedan allt blev klart, så har telefonen gått varm och plötsligt ringer det igen.

- Ja,tjenare ! Det är Hasse ! Har du hört vad som är på gång.

Hasse låter lite ansträngd och det visar sig att han sitter på skithuset i Arvidsjaur och planerar. Kanske är det där som dom viktigaste besluten har tagits, eller ? Via telefonen gör vi upp lite planer och vi kalibrerar alla uppgifter.

Nu när jag vet hur vi skall lägga upp rutten, ringer jag och bokar tankning, samt checkar med Ulf jansson i Storvik att allt är grönt.

Klockan 20:00 ca. är vi i luften. Det är stökigt i luften, men sikten är god. Ända till Sundsvall går allt som på räls, men sen. Sikten börjar krympa ner mot VMC och vi funderar på om vi skall vara tvungna att gå ner i Glada Hudik.

När vi startade från Högheden, informerade mig Hasse att jag tillhörde en av dom få utvalda, som fått flyga Glas-Star. Skulle jag vara stolt eller ? För att vara lite diplomatisk, så var den bekvämare än Pawnen att åka i, på långvägen. I alla fall så regnade det inte in lika mycket i Glas-Staren som i Pawnen, även om det regnade in i Glas-Staren också, men det är ju en annan historia.....

Trots dåliga förutsättningar, när vi passerade Sundsvall, så lättade det något vid Hudik och vi kunde fortsätta vår färd mot Storvik.

Klockan är fram emot 23:00 när **JAG** siktar fältet. Kanske beror det på att jag varit här tidigare och visste ungefär hur det skulle se ut.

- Hasse ! Ser du fältet ?

- Näe.....vart då ?

Efter en ordentlig päronsväng in på final, så upptäcker även piloten vart han skall landa. Det låter väl förtroendeingivande ?

Tre trogna segelflygare har dröjt sig kvar och välkomnar oss. Vi tankar upp Glas-Staren och sedan följer ett par timmars flygsnack i klubbstugan, precis som det brukar vara. Ulf Jansson visar oss runt och vi blir inkvarterade på Hilton. Tro nu inte för guds skull att vi blev skjutsade in till Gävle och ett femstjärnigt hotell. Hilton på Storvik/Lemstanäs motsvarar precis vad en segelflygare drömmer om. En gammal Vattenfallsbarack, anno 1964. Både tandborste, handduk och ombyte var det sista jag då tänkte på innan vi for på fredagskvällen. Men, men.....en segelflygare från Norrbottens pärla har varit med om värre saker. Ja, ja !! Jag vet att jag inte är någon Norrbottning, men nu är jag det, i alla fall för en dag. Det kvalsterfyllda täcket, som mer var att likna vid en presenning gjorde att man kvävdes till sömns. I alla fall tror jag att det påverkade Björkman på det sättet. Inom endast några sekunder efter det att vi sagt god natt, började fönsterruterna att skallra. Han är duktig på att snarka den där Björkman. Visserligen finns det ingen som kan bekräfta min berättelse, men troligtvis kappsarkade vi, för inom några sekunder till så snarkade troligtvis jag lika hårt.

Lördag 18 juni

Härligt ! Fronten har dragit förbi och det har klarnat upp.

Precis som Fredrik förutspådde, så blåser det en kraftig NW vind. Vi kommer alltså att få tugga motvind hem.

Uffe Jansson har sovit över bland bråten någonstans han med, för när vi kommer släntrande till klubbstugan har han fixat kaffe och några macker. Vi kollar vädret via Internet och kan bara konstatera att det ser ganska bra ut norrut.

Så går han igenom deras Pawne med mig. Det visar sig att den är nästan identisk med OH. Det sitter en tvåbladig snurra på den här, vilket ger ett lite råare ljud. Vad jag förstår, så är enda anledningen till att vi har en fyrbladig snurra på OH är att minimera ljudet.

Vi tar adjö av Uffe och jag taxar ut före Björkman.

- Storvik radio,SE-KEZ..... EZ ställer upp 06 för start.....EZ startar 06 och går norrut.

Tack och hej.

Trotteln på full effekt och man befinner sig plötsligt i katapult !!?? Hm.....Faktiskt så utan en segelkärra, som hänger där bak, så är det ändå lite att åka med. I alla fall i starten. Lättning vid 70 MPh, fram med spaken lite, för att bygga upp fart. Sedan är det bara att ta järnspettet, som man har mellan benen och dra den rakt in i.....Alltså nu talar vi om att flyga, så börja nu inte att fundera på nåt annat. Spaken i magen och jag stiger ganska upp till marschöjd. För att undvika den mesta turbulensen, så flyger vi on-top idag.

Eftersom EZ saknar transponder och annan navigationsutrustning, så har vi bestämt att hålla oss i G-luft. Det blir egen uppföljning idag. När vi lämnar Storviks frekvens, så rattar vi över till 123.5.

- Björkman !! Hänger du med ?
- Hänger med ? För faaaaaaan jag hänger ju i snurran och håller ju på att stalla hela tiden.

Ja, men så är det. Skall man vara med i fint sällskap, så får det väl kosta lite. Eller ?

Första stoppet gör vi i Ljustorp. Här det Fly-inn idag, med både flyg och bilar. I Ljustorp har man ett grässtråk på 550 m. och banan ligger W- E -riktning. Det innebär att det är klockren sidvind. Ner kommer vi och även upp i luften igen, efter bara en timme. Man har ju inte kommit igång än och inte kan vi väl vänta på dom här sega Hälsingarna.

Vi går mot Prästbordet i Stöde. Det är inte speciellt vanligt att man utrustar en Pawne med mer än en magnetkompass, som navigationsutrustning. KEZ hör inte till något undantag, utan det känns tryggt att jag tog med mig min egen GPS. Den ligger tryggt framme på instrumentbrädan och visar vägen rakt mot Stöde. Det tar bara en ½ tim. upp till Stöde. Fältet ligger strax söder om Ljungan och väster om samhället. Det är annonserat högervarv på bana 26, vilken är i användning. När vi svänger in på final blir jag lite osäker på vad som egentligen är banan och vad som är vanlig åker med gräs på. En traktor befinner sig på området och har klippt delar av fältet, vilket gör att man blir lite förvirrad. Det är ju inte tid att ändra sig nu, utan jag etablerar mig på final, trots turbulens rakt i sidan. Ju längre ner jag kommer, så inser jag att det här är inte som att landa på nåt parkettgolv precis. Dels är det höjdskillnad mellan banändarna, men också en ordentlig svacka mitt på banan. Hoppsan, plötsligt befinner man sig i nedförsbacke och det är bara att ställa sig på bromsarna. Visserligen går det jättebra, men vilket fält ! I jämförelse med det här, så har vi ett salongsgolv på Högheden.

Hela 60 l. går det att klämma i kärran. Sen är det mer ljug i stugan och pannan stod och väntade. Inte flögs det mycket, men snackade gjorde dom. Det som bekymrade mig mest var att dom inte var ett dugg intresserade av Pawnen, utan ägnade den mesta tiden åt Björkmans kärra. Förstår inget alls jag ????

Vid starten från Stöde använde jag samma taktik, som tidigare. Alltså spaken i magen, ni vet och vad händer. Duschad av 100 LL !!! Killen som tankade fyllde ända upp till kanten och lite till och när jag steg, så läkte överskottet ut genom tanklocket och placerade sig på vindrutan. Framrutan på den här

Pawnen var dessutom inte riktigt tät, så en välbekant doft av bränsle spred sig ganska snabbt i det begränsade utrymmet, som kallas cockpit. Halvdrogad ställde jag in kursen på Lycksele.

Det blev alldeles tyst över frekvensen och jag förstod att Björkman hade fått användning av sin medhavda I-pod (MP3-spelare) På det här benet var vi tvungen att sjunka under moln och det blev att hoppa på 3000 ft. Med värden inställda för ett uttag av 65% fick jag ut IAS 100 MPh. Björkman ligger strax bakom mig. Trogen som en hund, trots att han ligger i stallkonfiguration. Det tar oss 1:50 innan vi når Lycksele och på nytt kan tanka. Varje gång vi varit nere på backen, så kan jag se hur Björkman njuter av att han åker betydligt bekvämare än jag. Men vadå ! Det skall väl kännas att man har roligt. Fleeströja och ordentlig jacka skall det väl vara. Järnspekt kan vara kalla att flyga, men ack så roliga. Det här är första gången jag gör en långstyrning med en Pawne och det känns jätteroligt att man fått förtroendet.

Norrut ser det inte kul ut alls. Hasse kollar med Älvsbyn och det verkar som det kanske skall gå trots åska i området. Kallfronten drar österut och kanten ligger precis i Lycksele. Det är en kallmassa med en hel del skuraktivitet. Om det inte är alltför mycket, så kan man ju gå runt.

Vi startar igen. Nu är det bana 32 som gäller och samma vind men nu ligger den bättre i banan.

- Hasse ! Det ser mörkt ut.

Norsjö ser vi aldrig till. Samhället ligger inhöljt i åska och regn. Vi testar att gå mot Arvidsjaur, men det verkar vara omöjligt. Sikten blir sämre och sämre och vi är tvungna att sjunka. Dessutom blir jag varse att det regnar in ordentligt i kärnan. Men vadå ? Man är väl inte gjord av socker va ? Vi gör en snabb överläggning över radion och inser att det är bäst att vända innan det drar igenbakom oss. Med GPS:en i en hand försöker jag med den andra att syfta tillbaka 180 grader. Jag hade ju GPS:en inställd på Älvsbyn och försökte nu ställa om den till Lycksele. Mina tankar hann gå tillbaka till flygeleverna uppe i Älvsbyn. Jag hade bara dagarna innan pratat om faran att lita på höjdmätaren och hur farligt det kan vara att flyga mot lägre lufttryck. Sikten försvann totalt ! Magnetkompassen var ju inget att lita på nu inte. Samtidigt som GPS:en gav mig ny kurs mot Lycksele, så fick jag syn på sågen i Kvarnåsen, som jag kände igen. Nu var det bara att följa vägen tillbaka till bra väder. Faktum är att jag hann att tänka:

- Tänk om det dragit in skitväder över Lycksele också. Vad gör vi då ?

Nu var det inte så, utan vi kom ut i strålende sol och kunde landa på ESNL.

Tillbaka i Lycksele, så var det lika bra att tanka upp igen. Nu behövde t.o.m. Glas-Staren en skvätt.

Tur att vi hamnade i Lycksele, där jag har en del vänner och släkt. Vi tog en promenad till min brorson, som bor inte långt alls från fältet. Där höll man på och målade det nybyggda huset och vi blev genast erbjudna jobb. Väldigt generöst, men vi tackade nej och tiggde åt oss en bil istället.

In till stan och lite käk. Det skulle inte vara helt fel. Det blev en pizzeria. Plötsligt kände man hur hungrig man var. Inget svårt alls att få ner käk. Efteråt for vi till en kompis till mig och fick oss ordentligt med kaffe och tilltugg. Den här killen är lindrigt sagt MC-intresserad och har en samling i sin källare. Alla maskinerna har sin historia och är egenhändigt renoverad av denna man. Jag har ju sett dessa maskiner förr, men inte Björkman. Jag tror nog Hasse fick lite ståpälsdär, för han blev alldeles tyst. Flera dagar senare kom han till mig och sa:

- Du Stefan ! Den där Gold-Wingen din kompis hade, den var för snygg.

Det här uppehållet i Lycksele blev inte en lång väntan, utan timmarna rasade iväg. Jag tror att det blev mellan tre och fyra timmar vi blev på backen.

Åter igen kollade vi vädret med Älvsbyn och nu var det betydligt bättre uppgifter vi fick. Solen t.o.m. tittade fram och det hade slutat regna.

Det oväder som drabbade dom norra delarna kom aldrig till Lycksele, utan vi badade i sol hela tiden.

Hm.....?????!!!!

Strax efter nio startade vi igen från bana 32. Vi gjorde en låg överflygning över huset där mina släktingar höll på att måla. Förhoppningen var att dom skulle ramla ner från stege och få nån burk över sig, men inte då.

Det hade klarnat och vi hade CAVOK hela vägen upp till Högheden. På en del ställen låg det kvar en del mörka moln men inget regn över oss. Mitt fotointresse vaknade när plötsligt solen, som var på väg ner i väster visade sig på min vänstra sida. Det blev ett enormt ljus, som skapade en regnbåge på min högra sida, strax under vingen. Det är vid sådana tillfällen man känner sig privilegierad som får hålla på med flyg. Kameran fanns tyvärr inte med på den här resan. Men den bild som etsade sig fast i min skalle kan ju ingen heller kritisera. Det var en höjdarupplevelse bland alla andra flygupplevelser.

Långträsk dyker opp på vår vänstra sida och Björkman meddelar att det är nu bara att följa kraftledningen hem. Därefter får syn på det ena välbekanta området efter det andra och snart ser vi det välbekanta stråket. Den öppna ytan växer snabbt och snart kan man urskilja både hangarer och klubbhus. Jag bestämmer att jag skall göra en överflygning på lågan från 04. Det välbekanta ljudet av en Pawne har satt blodet i rörelse hos dom få själar som är kvar på Högheden. När jag landat bana 22

och rullat in mot tornet, står Jan-Ole och Janne L i givakt. Iförda traditionsenlig bastukostym bestående av virad handduk runt midjan och gummistövlar, samt en öl i handen. Det går inte att ta miste på den glädje, över att äntligen ha en bogsermaskin igen på Högheden, som grabbarna utstrålar.